

Évközi 24. vasárnap – 2012. szeptember 16.

A nyaralás alatt az édesanya mosolyogva figyelte a folyóban fürdőző kisfiát. Hirtelen azonban élesen felsikoltott. Egy krokodil úszott villámgyorsan a fiú felé, aki a hangos sikolyra körültekintve maga is meglátta a veszélyt. Ahogy csak bír, csapkodott a karjaival, evickélt a part felé, s közben hangosan kiáltozott: „Jaj, mama, segíts! Segíts!” Az édesanyja a partra rohant, de csak akkor tudta elkapni a fiú feléje nyújtott karját, amikor a másik oldalon a krokodil már belemélyesztette szörnyű fogait a gyermeke lábába. Rettenetes volt ez a huzakodás! A krokodil igyekezett berántani a fiút a folyóba, mély sebeket ejtve a lábán. Az édesanya azonban minden erejével markolta a karjait, s húzta kifelé a jajgató gyermeket. Hosszú másodpercek teltek, míg egy közelben tartózkodó rendőr a nagy kiabálásra odarohant, s lelőtte a krokodilt. Sok évvel később megkérték az akkor már fiatalemberré serdült fiút, mutassa meg a sebeit, amiket a krokodilharcban szerzett. Ő feltúrta a nadrágszárát, s felfedte a mély és hosszú forradásokat. A következő mozdulattal azonban feltúrta az ingujját is, s a karján lévő sebhelyeket is megmutatta. Szinte eszelősen szorító ujjak és hegyes körmök nyomai voltak: az édesanyja kezének nyomai.

Nemcsak azok okoznak nekünk sebeket, akik gyűlölnék, akik egyértelműen rosszat akarnak nekünk. Mint ahogyan mi sem csak azokat bántjuk meg, akiket bántani is akarunk. A bűn és a bűn által megrontott emberi társadalom természete az, hogy sebet és fájdalmat okoz. Ha mindenáron ki akarjuk kerülni a sebeket, a fájdalmat – akkor ne legyenek emberi kapcsolataink! Jézus önként, ingyenes szeretetből jött el ebbe a bűntől megsebzett világba, ártatlanul vállalva annak sebzettségét. Amikor Péter botor módon vissza akarta tartani attól, amit irántunk való szeretetből Jézusnak fel kellett vállalnia és fel is akart vállalni, a szenvedéstől, Jézus akár ezt is mondhatta volna az apostolnak: „Hát azt hiszed, hogy ezeket a gyötrelmeket és a kínos kereszthalált csupán az engem gyűlölő főpapok, farizeusok és irástudók, vagy az elnyomó rómaiak miatt kell kiállnom? Eppen hogy miattad is, meg az összes apostoltársaid, sőt valamennyi tanítványom miatt!” Milyen értetlenül nézett volna Péter! Legalább olyan értetlenül, mint amikor azt hallotta, hogy „Távozz tőlem, Sátán!”. Bezzeg, jobban megértette már Jézus szenvedésének szükségességét, amikor zokogásra fakadt a főpap udvarán a kakasszóra. Mert Jézus később igenis megmondta Péternek, hogy a kínjaihoz ő is nem csekély módon hozzá fog járulni: „Életedet adod értem? Ugyan! Mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem!” Nem lehet elkerülni, hogy sebeket szenvedjünk azoktól, akiket szeretünk, s bizony mi magunk is okozunk fájdalmat nekik. Péter és a többi apostol annyira jól megértette mindezt az Úr kereszthalála, feltámadása és a Szentlélek eljövetele után, hogy immár tudatosan léptek a kereszthordozó, életét feláldozó Krisztus nyomába, holott elkerülhették volna a vértanúságot ők is, ha nem szeretik annyira Mesterüket és azokat, akikhez Ő küldte őket. Nem a szenvedést és a halált akarták ők, nem! Krisztus iránti szeretetükről és hűségükről akartak tanúságot tenni a végsőkig, valamint az emberek iránti szeretetükről, ami arra indította őket, hogy az evangélium hirdetésével mások üdvösségét, örök boldogságát szolgálják. És ha mindezt nem lehet szenvedés és vértanúhalál nélkül? Hát akkor ezt az árat is megfizetjük érte! Milyen természetességgel írja Szent Pál Timóteusnak: „Az én véretem nemsokára kiontják áldozatul. Eltávozásom ideje közel van.” Nincs semmi felháborodott tiltakozás, kikérem magamnak és hasonlók! Tudja, hogy a szeretet radikális útjának természetes velejárója az áldozattá válás. Ugyanezt látjuk a többi apostolnál, és még hány és hány szentnél, akik felismerték a szeretet és a szenvedés elválaszthatatlanságát itt a földön!

Először talán mi is tiltakozunk, amikor közelít a fájdalom: „Ments Isten! Ilyesmi nem történhet velem!” Talán még erősebben tiltakozunk, amikor számunkra kedves emberek kínjait látjuk. „Ilyesmi nem történhet veled!” Természetes is valamilyen szintig az a törekvés, amellyel küzdünk a szenvedés ellen mind a magunk, mind mások életében. Azonban amikor a

kínok felvállalása, a terhek cipelése már csak a szeretet elutasításának, a kapcsolat megszakításának árán elkerülhető, nekünk is követnünk kell Jézus és az apostolok példáját. Mert akadnak esetek, amikor nem annyira a szenvedés, az áldozat a Sátán munkájának műve, hanem sokkal inkább a szenvedés és az áldozat kikerülése szolgálná a Sátán művét.